

Nereagoval. Když mi vkleče přejel jemně holeň, otočil se k trenérům a udělal rukama mlýnek. Pro všechny jasné gesto, pro zraněného to nejpitomějš. Střídáme!

Houby, hraju dál, vstávám, vykopávám. Já vám dám střídáme.

„Sorry, Pařez. Jsem debil,“ sklání se nade mnou Hogo. To už mám slzy v očích a místní zdravotníci mi celou nohu fixují do nafukovací dlahy. První silné prášky proti bolesti, přikurtovat rozpumpované tělo na lehátko a šup s ním do špitálu. Zatímco siréna houkala jako divá, já se dokolečka vyptával doktora Fouska, co se mnou bude, jak dlouho to srůstá, co to vlastně bude srůstat. Rentgen objasnil vlásečnicovou zlomeninu bérce, naštěstí kosti se od sebe nehnuly.

Došlo mi, o čem doktoři v angličtině diskutují: „Operace ve Švédsku? Vyloučeno. Kluka spraví u nás.“

Když jsme zůstali sami, zeptal se mě Fousek: „Nechlastal jsi minulý týden tvrdý alkohol, že ne? To by pro tvoje kosti nebyla příjemná zpráva.“

„Proč?“ hrklo ve mně. Chvilku jsem přemítal, jestli všechno zapřít, ale když už jsem byl invalida, šlo to ze mě. Vyprávěl jsem, jak měl jeden známý Jugoš minulý týden oslavu narozenin, pozval mě u nás v Řepích do pizzerie. Zvrhlo se to. Samotná whisky mi nechutná, ale když do ní přimíchali sladkou kolu, pohárů jsem do sebe loupnul až běda.

Všude kolem mě létaly samé lichočky: „Jsi fantastický, Pařez. Budeme ti fandit v televizi. Pak spolu zapijeme postup.“

Před špitálem zabrzdil autobus a do recepcie za mnou dorazili trenér Kotrba, kapitán Poborský a generál Horník: „Pařez, postoupili jsme. Trochu přestřelka, ale remíza 3:3 stačí. Dáš se do kupy a brzo zase chytáš. Uvidíš.“

LETÍM DO BARCELONY FOTIT, TAK ČAU

Seděl jsem na invalidním vozíku, sádru od kotníku až k rozkroku. Horník vyndal z kešeně 700 švédských korun, předali mi berle a mohlo se letět domů. Já, bohužel proti své vůli, v prezidentském salonku pana Havla. Kožené křeslo pod zadkem, bar, televize, letuška jen pro VIP hosty. Všichni kolem se snažili, abych nemyslel na smutek, přitom já jim na očích viděl, jak pracně dumají, co dál. Koho do žižkovské branky? Dát šanci mladým a riskovat? Koupit hotového gólmana?

Mě čekalo pár dní ve Vojenské nemocnici, kam za mnou přijela snoubenka: „Oldo, nezlob se. Je mi to líto, že tě tu nechám samotného. Ráno letím fotit do Barcelony, tak čau.“

V podobném duchu probíhaly další a další týdny. Ze své role ublíženého a zraněného jsem vnímal, jak jsem přestal lidi zajímat. Fotbalový koloběh se točil dál, jen bez Pařízka, který trčel doma s metrovou sádrou na noze. Ani na Viktorku jsem nejezdil, neměl jsem náladu. Radši jsem si vymyslel pohádku o rehabilitaci v Německu, abych nemusel poslouchat ty konejšivé kecy o tom, ať se nevzdávám, že se to prostě stává a že se na beton vrátím daleko silnější: „Jo, hovno, na to jsem tak zvědavý! Já měl přece chytat proti Chelsea, Sparta by mě koupila, do národáku vzali.“

Byl jsem v tom sám a neměl na nic náladu. Na fotbal, na kamarády, na sebe. Zhroutil se mi svět. Toulal jsem se po barech, občas zašel na diskotéku, dal si pár drinků, nechal se politovat a nad ránem se taxíkem vracel domů. Pětkrát šestkrát se mi stalo, že jsem svoje berle našel u vchodu do paneláku, kde mě drožkaři vyhazovali. Děkuju, kluci!